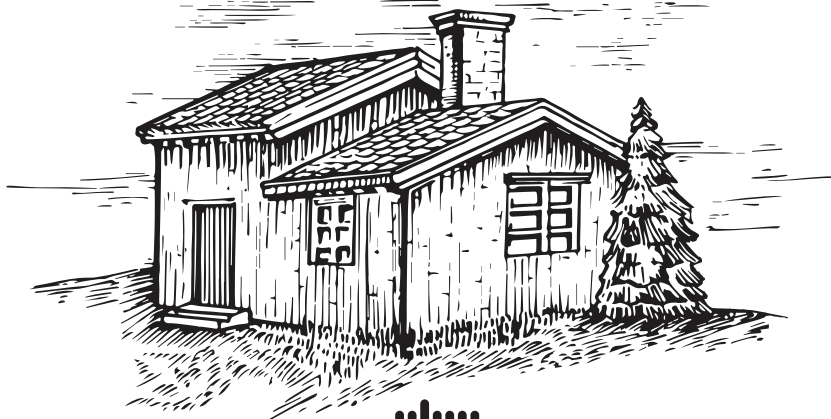

LBRIS

We know
books

GEORGIANA
OANCEA

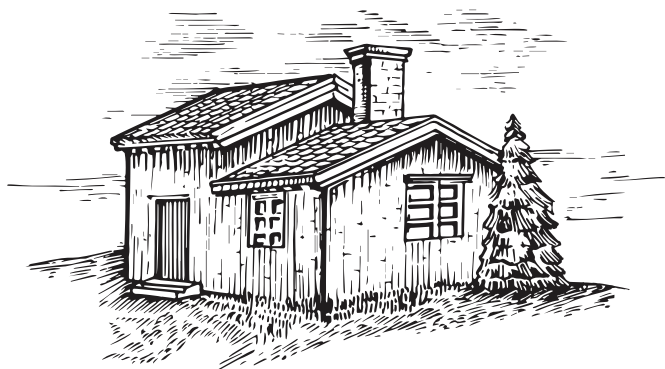
în
Liniștea
naturii

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

CUPRINS

O CASĂ LA MUNTE, UN CÂINE ȘI O FEMEIE 	6
COPILĂRIA	17
BĂTRÂNUL	28
O ALTĂ VIAȚĂ	39
UN INCIDENT TRAGIC	47
VIZITĂ NEAȘTEPTATĂ	51
PROVIZII	61
CRIZĂ DE LEMNE	72
BĂTRÂNUL SE SIMTE RĂU	90
HAINA SUMBRE	116
PLECAREA	122

CAPITOLUL 1

O CASĂ LA MUNTE,
UN CÂINE
ȘI O FEMEIE

Soarele dimineții de septembrie își împrăștie razele călduțe peste poalele muntelui. Țăranii grăbiți, care așteptară să se ia roua, își pregăteau furcile și porneau cu mic, cu mare să împrăștie fânul adunat la apus. Toți păreau niște furnici harnice care roboteau de dimineața până seara doar pentru a repeta ciclul în fiecare zi. Singura excepție era ziua de duminică, atunci când, tot în familie, sătenii își îndreptau pașii către biserica de lemn, bătută de ploaie și de ninsoare. Acolo, oamenii se rugau cu evlavie și își îndesau genunchii în pământ la Sfânta Evanghelie, anticipând, parcă, ziua în care se vor împreuna cu țărâna. Lucru care, ironic, ar fi trebuit pe unii să-i aducă mai aproape de ceruri.

Viața grea și muncile pământului le murdăreau podul palmei cu aceeași repeziciune cu care sufletele li se curățau, iar timpul nemilos cu trupurile lor le îngăduia, totuși, să-și

păstreze blândețea firii, nepătată de brutalitatea vieții. În acel mic paradis de la poalele muntelui, unde nimeni nu avea timp de cugetat asupra fericirii sau a scopului vieții, oamenii își duceau viața în liniște și se bucurau de ea în sânul binefăcător al familiei.

Din sat, urcând pe poteca ce ducea înspre vârful muntelui, după o oră bună de mers la pas, în mijlocul pustietății, unde doar greierii și susurul izvorului mai tulburau liniștea, o casă mică, cu acoperișul din șindrilă, se ivi printre brazii semeți. Clădirea destul de veche părea, la prima vedere, părăsită în acel colțișor de rai. Niște zdrențe agățate la uscat în prispă dădeau de veste că acolo există suflare omenească.

Din depărtare se auzi un muget nervos și un zdrăngănit metalic. Iată că stăpâna locuinței, Elena, o femeie la vreo treizeci de ani, se întorcea cu o găleată de apă într-o mână și cu funia vacii în cealaltă mână, călcând rar și fără grabă pe poteca îngustă. În urma lor, așteptând nerăbdător ora mesei, alergă agitat Rex, o corcitură masivă de câine.

Pe fața femeii, spre deosebire de cea a țăranilor din satul de jos, nu se citea fericirea și liniștea, ci mai degrabă o mâhnire tacită, ce părea impregnată pe chipul ei frumos. Ea își continuă treaba din inerție, fără să scoată un cuvânt. Legă animalul de unul din stâlpii casei apoi intră în șopron și se întoarse cu un scaun jos și cu o sfoară lungă. Potrivi scaunul pe pământ, în dreptul vacii, legă coada animalului cu sfoara de picior, astfel încât să nu o lovească. Întinse mâna după un vas ce se afla pe prispă și turnă puțină apă pe fundul acestuia. Își trase scaunul și oala de mulș mai

aproape, proptind-o între picioare. Apoi, fără grabă, spală animalul. După ce se asigură că vaca era curată, vărsă restul de apă pe jos și începu să tragă cu spor de uger, până aproape umplu vasul.

Mulsul vacii era un obicei pe care îl deprinsese rapid, căci și-l amintea din copilărie. Încă din primele zile petrecute la munte, simți laptele ca pe o binecuvântare, căci făcea parte din puținele alimente proaspete de care se putea bucura în vârf de munte. Vaca era de nelipsit din mica ei gospodărie. Pe lângă lapte, putea să-și facă telemea, sau brânză dulce pe care să o mănânce cu mămăligă caldă. De aceea, respecta ritualul acesta în fiecare dimineață și seară, fără să-și compătimească soarta, mai ales că, după câte învățase și ea, timpul e nemilos cu cei care nu îl respectă.

Într-o locație așa îndepărtată, gospodăria e cheia supraviețuirii. Cele trei găini ale ei îi ofereau câte un ou sau două pe zi, cocoșul avea și el o îndatorire specială, să apere și să ajute găinile, iar Rex, câinele de care nu se putea despărți, era un prieten bun ce-i alina singurătatea. După ce termină de hrănit animalele afară, începu să robotească și în casă, pentru a nu rămâne nici ea și nici Rex fără de-ale gurii. În micul ei colțișor de rai regula era simplă: dacă nu lucrezi, nu mănânci.

La sfârșitul zilei, femeia abia mai avea forță să-și trântescă hainele de muncă lângă pat și să se schimbe în alte cârpe pe care le numea haine de noapte. Întârzie puțin să se întindă, căci privirea îi era pironită înspre geam, iar gândul departe.

Ochii Elenei păreau pierduți undeva în timp. Avea momente când stătea și cugeta minute în șir, plecată parcă în altă lume. I se întâmpla des să stea nemișcată și să caute cu privirea în depărtare câte ceva. În momentul acela privea la cărarea bătătorită, ca pe vremuri când, copil fiind, aștepta să se întoarcă tatăl ei acasă. Dar, el nu avea să mai pășească niciodată pe poteca șerpuită de munte. Totuși, ei i se părea că-i face cu mâna din nou, mai bătrân ca odinioară, palid și tras la față, așa cum și-l amintea ea de când l-a condus pe ultimul drum.

Un lătrat scurt o trezi din visare. Atunci se întoarse către prietenul ei și îl anunță:

— Trebuie să mergem la bătrân mâine, că e singur și are nevoie de noi.

Cu asta în minte, se puse în pat, chiar dacă încă era devreme, și căzu într-un somn adânc, căci toamna bătea deja la geam și cerul devenea tot mai trist, mai întunecat. Soarele se grăbea să se ascundă de sătenii care ar fi vrut să-și întindă ziua la nesfârșit. Ai zice că îl supărară cu ceva de fugă cu atâta repeziciune de ei.

Pe cât de liniștită e ziua în natură, pe atât de înspăimântătoare devine noaptea, când oamenii stau în casele lor și animalele pădurii încep să se miște nestingherite. În unele seri se mai nimerea câte un oaspete neașteptat: un urs mare ce verifica scurt perimetrul, inspectând parcă starea gospodăriei, mișcând de garduri și uși ca să se asigure că sunt rezistente, însă după o vizită scurtă se retrăgea mereu înapoi în pădure, lăsând locatară să-și continue somnul zbuciumat.

Elena se trezi devreme și începu cu bunul ei obicei de a îngriji animalele: verifică toate ușile în speranța că nimic nu fusese stricat în noaptea din urmă, deschise ușa grajdului ca păsările să iasă afară. Le dădu grăunțe, adună ouăle, apoi trecu la muls. Ca în fiecare dimineață, luă o frânghie lungă ca să scoată la păscut vaca, atât timp cât încă iarba mai era verde. Se opri din drumul ei la izvor ca să bea apă și una și alta, apoi porni din nou, până la locul ales, unde legă vita cu o frânghie de gard.

Mai deunăzi era cald, dar acum aerul începea să se răcească, căci vântul bătea furios iar muncile de afară deveneau, odată cu venirea frigului, mai greu de îndeplinit.

După ce termină cu treburile de afară, femeia intră în casă, aprinse focul în soba de teracotă și se apucă de pregătit mâncarea pentru ea și Rex.

După vreo jumătate de oră, din casă se răspândea un miros plăcut de lapte fiert și mămăligă din care se înfruptau cei doi tovarăși: Elena la masă, stând pe singurul ei scaun, iar câinele lângă masă, înfulecând tot ce stăpâna îi pune în farfuria de tablă desemnată lui.

— După ce adunăm și cărăm fânul, tre' să mergem la bătrân, Rex.

Zis și făcut: femeia ieși din odaie, direct spre șopron, de unde își luă furca și o țoală veche și ruptă. Prietenul ei credincios mergea în urma ei, de parcă ar fi vrut să o protejeze.

— Hai, Rex, ține pasul cu mine. Strângem și fânul ăsta și avem lapte toată iarna.

Corpul slab al femeii nu era totuși lipsit de putere, căci învârtea furcile de fân în grămezi mici, fără prea mult efort, și căra câte o Țoală de fân, pe rând, fără să scrâșnească, sau să se vaite prea mult. Mai dificil era să urce pe scară ca să ducă fânul direct în pod, căci trebuia să-și țină bine echilibrul, însă urca încet și la fiecare pas își trăgea sufletul puțin.

După vreo câteva ore, toată treaba luase sfârșit iar câinele, care alerga mereu în jurul femeii, cerea acum ceva cu care să-și umple stomacul.

Din resturile de mâncare ce rămaseră încă de dimineață Rex mai primi o porție iar Elena puse deoparte, într-un șervet, o bucată de mămăligă rece și una de brânză și le înfășură bine.

După masă, tovarășul ei dispăru fără urmă, ca în multe dăți, găsindu-și culcuș sub un pom, de unde putea vedea păsările ce zburau pe lângă el.

Femeia, în loc să facă același lucru, se odihni câteva minute pe prispă, după care văzu lemnele grămadă, ce așteptau să fie crăpate, și se ridică cu un oftat prelung. Se uită în jur, speriată, ca și cum i-ar fi fost teamă că cineva i-ar fi auzit oftatul. Își suflecă mânecile la cămașă, își netezi părul deja încâlcit și-l prinse din nou, ca să nu o încurce la treabă, și începu să spargă la butuci cu atâta forță, de parcă ei erau vinovați de orice rău i s-ar fi întâmplat ei vreodată.

Un strigăt de o melodicitate ciudată se auzi din depărtare, ca al unei fiare ce răcnea. Pe Elena o găsi cu toporul în aer, chiar când își pregătea o lovitură care să crape un butuc gros în bucăți numai bune de foc. La auzul zgomotului, renunță la crăpatul lemnului și își îndreptă

privirea de-a lungul dealului, spre locul de unde bănuia că vine primejdia.

Se îndoi de auzul ei, așa că își luă din nou avânt și înfipse tăișul toporului în buștean, care se despărți în două iar fiecare bucată sări în direcții diferite. Fixă cu ochii un alt lemn ce-și aștepta rândul, întinse mâna să-l scoată din stivă, când încă un zgomot se auzi mai clar și mai aproape de dânsa. Femeia încremeni și doar ochii ageri și câteva suvițe șatene i se mai mișcau.

Țipătul se preschimbă mai apoi în voci voioase de oameni iar inima Elenei începu să bată neregulat. Fără să mai lase unealta din mână, se urcă în podul cu fân și îl închise cu o bucată de lemn ce ținea loc de încuietoare. Se ghemui într-un colț al încăperii și se poziționă astfel încât să-i poată urmări, prin crăpăturile dintre scânduri, pe cei ce urmau să se apropie. Sudori reci curgeau pe fruntea femeii iar stomacul începea să i se agite.

După nici un minut, șase siluete de tineri, două fete și patru băieți, se arătară pe cărare, îmbrăcați în haine de drumeție, unii cu bețe de mers pe munte și alții cu ghiozdane îngrășate, pe care abia le târau după ei. Dintre ei, doi erau mai veseli decât ceilalți, un băiat și o fată, amândoi foarte tineri. Mergeau în fruntea grupului. La scurt timp se putea desluși clar ce vorbeau:

— L-am văzut ultima dată prin ianuarie, se auzi vocea groasă a băiatului.

Fata, curioasă peste măsură, îl privea atent.

— Unde?

— Tot pe munte. Mi se pare că la Șapte Scări am fost atunci.

— Eu l-am văzut recent. Ne-am întâlnit pe stradă, spuse ea, cu o mină puțin nedumerită, ca și cum și-ar fi dorit să-și aducă aminte mai bine momentul.

Interlocutorul ei părea vizibil agitat, căci făcea gesturi largi cu brațele.

— Și de ce nu i-ai zis să vină și el?

— I-am zis, dar avea nu știu ce excursie planificată deja. N-am intrat în detalii.

În spatele lor, un alt bărbat, care avea o barbă lungă, de parcă l-ar fi uitat Dumnezeu câțiva ani în pustie, căută momentul să intre în conversația lor.

— Oricum, n-a pierdut prea multe.

Nici unul nu-l băgă în seamă, căci fata se opri în loc și întrebă nedumerită, ridicându-și ochelarii mai bine pe ochi, cu degetul arătător.

— Oare locuiește cineva aici?

— Aș fi tentat să zic că nu, răspunse bărbosul.

— Hai să strigăm. Să vedem dacă e cineva pe aici care să ne dea și nouă niște apă, insistă fata.

— Mai ții minte când am fost în Piatra Craiului? Îl mai știi pe nenea care ne-a alergat că îi călcăm iarba? Nici eu n-aș striga. Dacă nu vrei să repetăm povestea.

— Dar îmi e sete, se rugă ea.

— Bea de la mine și când ajungem la izvor, umplu din nou sticla.

— Ai mai fost pe aici? De unde știi că ajungem la un izvor?

Băiatul își umflă pieptul către interlocutoare și îi întinse sticla promisă.

— Nu știu. Dar sper, spuse el arătându-și dinții mari și albi.

Ea încuviință și prinse în mână sticla pe jumătate goală. Fața i se luminează de îndată ce-și potoli setea și un zâmbet larg, ca de copil, îi apăru pe față. Părea fără griji.

De la adăpost, Elena îi privea pe turiști, cu mâna dreaptă încă strângând cu putere toporul. Simți că făcuse o greșeală și că nu trebuia să se ascundă. Se certă în gând pentru prostia făcută, însă era deja târziu să-și mai facă intrarea. Spera doar că cei șase vor pleca cât de curând.

Cealaltă fată se apropie de grupul celor trei și întreabă mirată:

— Și casa asta e bântuită?

Bărbosul se grăbi să întrerupă:

— Cealaltă nu era bântuită. Era doar părăsită. E o diferență majoră.

— Cu fundele alea negre la geam, arăta ca o casă din filmele de groază.

— Nu mai exagera, răbufni el enervat. Am fost înăuntru și nu era așa de rău. Probabil a avut loc o înmormântare acolo.

— Nu știu dacă exagerez. Am trecut de o jumătate de oră de casa aia și nu mă simt în siguranță nici acum, spuse ea, ridicând vocea.

— Vezi că nu mai dormi la noapte! spuse bărbatul, zeflemitor.

Drept răspuns, îl săgetă cu privirea și se întoarse către cealaltă fată, ca să nu fie obligată să-l mai vadă la față pe cel care o enervase.

Elena ciulea urechile din ce în ce mai mult, căci curiozitatea o măcina: „Ce casă părăsită e la jumătate de oră de aici?”. Își spuse ea în gând, când un lătrat furios se auzi din depărtare. În același timp, cei șase se uitară unii la alții și, fără să mai stea pe gânduri se puseră pe alergat, în direcția opusă lătratului, care se auzea în fiecare secundă mai amenințător. După câte se pare erau experimentați, căci se depărtaseră cu o viteză aproape neomenească.

Rex alergă din depărtare și lătră cu patos, luându-le urma străinilor.

Când femeia fu sigură că drumeții ajunseră suficient de departe încât să n-o mai observe, ieși din ascunzătoare:

— Rex, strigă Elena pe un glas jos, în speranța că nu o să facă gălăgie prea mare.

Câinele își ciuli urechile, dar încă alerga după intruși.

— Rex, își reînnoi chemarea, de data aceasta cu o voce puțin mai ridicată.

Câinele se opri în loc, semn că auzise chemarea și se agita pe loc, căci nu părea convins că ar trebui să renunțe.

— Rex, vino aici, se enervă Elena. Bine că până acum ai dormit și acum faci pe viteazu’!

Animalul se văzu nevoit să renunțe la cei patru străini, probabil de teamă să nu-și supere stăpâna, și făcu cale întoarsă, mai puțin voios. Elena îi făcu semn să se apropie și el se aruncă cu două picioare înainte, peste stăpână, mai-mai s-o dea jos. Labele mari și albe îi ajungeau Elenei la umeri. Femeia îl strânse în brațe și aveai impresia că cei doi dansează singuri, în vârful de munte, pe muzica greierilor și a frunzelor